

[Aksel Møller.]

ingen kunde komme uden om. Nu er det meste af alt dette forandret. Importen er gaaet i Bund, og Prispolitikken har nu, da Fjenden har forladt Landet, en loyal Chance for at slaa igennem som forbrugsbegrænsende Instrument; nu har Tøjskatten ingen Mening længere, og den Betragtning gælder i og for sig for enhver Varegruppe, der omfattes af Loven. Naar Omsætningsafgiften overhovedet opretholdes for Guld, Sølv og Ædelstene, er det alene skattemæssige Grunde, som taler derfor, og da disse Varegrupper er af udpræget Luksuskarakter og i disse Dage tilmed Genstand for en Efter-spørgsel, der tilsigter at gemme hen uanstændige Kapitaler, er der ingen Tvivl om, at Omsætningsafgiften bør bevares paa disse Varer. Det er en Idé, som stilles til Raadighed for den højtærede Regering, at prøve at klare de Vanskeligheder, som for Tiden opstaar ved den uanstændige Kapitalflugt, ved at iværksætte en eksorbitant Forhøjelse af Omsætningsafgiften paa Guld, Sølv og Ædelstene; det eneste, der vel kan holde os borte fra en saadan Fremgangsmaade i disse Dage, maa være Hensynet til det Erhvervsliv, hvis Eksistens det er at omsætte saadanne Varer.

Endelig er der heller ikke, naar man sammenligner Stillingen i Dag med den, der forefandt i Marts 1940, nogen alvorlig Situation for selve Statskassen. Den højtærede Finansminister har arvet en Kasse, som tillader ham at gøre en god Start. De Driftsoverskud, som fra Aar til Aar er samlet op, er nu 173 Mill. Kr. Hvis den højtærede Finansminister tør se bort fra den almindelige samfundsøkonomiske Situation, er Statskassens Stilling ikke en saadan, der kræver, at en Skat som Tøjskatten opretholdes en Time længere. Men selv om disse Overførsler ikke havde været paa Driftsregnskabet, vilde den højtærede Finansminister i alt Fald ikke som sin Forgænger i Aaret 1940 kunne paaberaabe sig, at Pengemarkedets Tilstand gjorde en saadan Skat nødvendig. Tøjskatten blev i sin Tid motiveret ved Inflationens fare. Det var kun to Uger, før Tyskerne kom og lærte os, hvad Inflation er, og hvorledes man fremkalder den. Som Middel til at hemme Inflation blev Tøjskatten derfor et beskedent Vaaben. Tyskerne købte rigeligt med Manufaktur og betalte det plus Omsætningsafgiften med vore egne Penge. Jeg har derfor altid set med særlig stor Velvilje paa de Købekort, der knyttede sig til Loven, fordi de ansprede til Indkøb af Tøj til Danske, og Tekstilvarer var nu engang bedre anbragt i Hjemmene end bag Disken.

Maa jeg i denne Forbindelse spørge den højtærede Finansminister, om de Købekort, som nu er ude i Befolkningen og bærer Betegnelsen „Gyldig til 31. Oktober 1945“, vil blive ugyldige ved Omsætningsafgiftens Bortfald den 1. Juni. De er ganske vist udstedt af Handelsministeriet, men jeg tvivler ikke om, at Sagen har været behandlet og drøftet de to Ministerier imellem. Jeg vil anse det for naturligt, om man fastholdt disse Korts Værdi indtil den 31. Oktober, og at Toldvæsenet indløser dem, efterhaanden som de kommer frem.

Det er sjældent, en Finansminister giver Afkald paa et halvt Hundrede Millioner i budgetteret Indtægt uden at forlange Kompensationer. Af Statens Finanser, som de staa skrevet op i Finansanordningen, fremgaar, som det allerede er sagt, ikke direkte nogen Motivering for Kompensation, men den højtærede Finansminister er ikke alene Vogter over Statsøkonomien, han maa ogsaa have Samfundsøkonomien for Øje, og Samfundsøkonomien tegner sig langtfra lyst. I disse Dage venter man paa en Tilkendegivelse af, hvad den højtærede Finansminister ruger over. Erhvervslivets uforstyrrede Gang og dermed Beskæftigelses Opredholdelse kræver, at Tordenskyen udlades. Vi ved alle sammen, at noget maa ske — og ske snart. Hensynet til Retfærdighed kræver, at uberettigede og uanstændige Gevinster skifter Ejermand, og der ventes med Spænding paa Oplysning om, hvorledes Ministeren — her gælder det vel egentlig hele den høje Regering — agter at gribe disse Spørgsmaal an.

Jeg er meget vel klar over, at den høje Regerings Stilling er uhyre vanskelig paa disse Omraader — dens Dage er ikke saa gamle, at den kan have forhandlet sig og skuet sig frem til en Politik, der omfatter hele Problemet —, men jeg tror, det vil være rigtigt, at Rigsdagen ved Behandlingen af denne Sag opfordrer Regeringen til at sætte saa megen Hast paa Sagen, at man naar frem til et Resultat, der kan forelægges Befolkningen, og paa ny faar Arbejdsmaskinen ind i sin vante, rolige Gang. Det skulde nødigt med disse Spørgsmaal gaa paa samme Maade som med den Straffelov, som Befolkningen i Øjeblikket utaalmodigt venter, at det skulde være Rigsdagens Overvejelser, der skulde have Ansvaret for, at Sagen endnu ikke er gennemført.

Det er, som sagt, i Overensstemmelse med vore glade Følelser, at vi begynder med at give Gaver, som det sker her med Bortfaldet af Tøjskatten, men ogsaa paa den retfærdige Straf maa der tænkes. Den højt-